

РЕШЕНИЕ

№ 1917

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12301** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). АССГ е сезиран с жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. В. Р., срещу Ревизионен акт № Р-22001417002805- 091-001/15.12.2017 г. издаден от Е. М. С. - орган възложил ревизията и Х. Н. А.- ръководител на ревизията при Териториална дирекция на НАП - [населено място], в частта му, с която е изменен и потвърден с решение № 433/26.03.2018год. на Директора на дирекция ОДОП С. Настоящото производство е образувано след и в изпълнение на Решение № 14106/22.10.2019 г., по адм.д. № 7036/2019 г. на ВАС, Осмо отделение, с което е отменено решение по адм. д. №4766/2018 г. на АССГ в частта, в която е отменен РА № Р-22001417002805-091-001/15.12.2017 г. на ТД на НАП- С., за непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури от м.8- 11.2015 г. на [фирма] и от м.7 и 11.2016 г. на [фирма] в общ размер на 331 200 лв., с лихви общо 28 519.91 лв., и в частта за разностите. Жалбоподателят релевира доводи, че ревизионният акт в обжалваната част е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, необоснован и немотивиран, постановен и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че фактическите констатации и направените правни изводи не се подкрепят и са в противоречие със събраните и представени доказателства. Изтъква се противоречие с практиката на Съда на ЕС. Поддържа се, че органите по приходите е следвало да

съобразят издадения ревизионен акт, в процесната част, с обстоятелството, че правото на данъчен кредит по принцип не може да бъде ограничавано- съгласно разпоредбите на европейското право, респективно решенията на СЕО- по аргумент на чл. 5, ал. 4 от Конституцията, чл. 2, ал. 2 от ДОПК и чл. 5, ал. 2 АПК, приложим в производствата по ДОПК по силата на §2 ДОПК, чл. 633 ГПК и принципът на предимство на правото на Общността над националното право. Иска се от съда отмяна на РА в оспорената част, ведно с произтичащите от това законни последици. Претендират и направените в производството по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и иска отмяна на РА, в обжалваната част, като неправилен и необоснован. Представени по делото са и подробни писмени бележки. Претендира присъждане на разноски в производството по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана и да присъди юрисконсултско възнаграждение. Подробни аргументи развива в писмени бележки.

Административен Съд С.- град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

По процесуалната допустимост на жалбата:

Жалбата е подадена в срок, след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от процесуално легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт, предвид установените с него данъчни задължения.

От фактическа страна:

Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22001417002805-020-001 от 05.05.2017 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 16.05.2017 г., издадена от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.01.2015 г. до 28.02.2017 г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК от датата на връчване тече тримесечен срок за извършване на ревизията, който е изтекъл на 16.08.2017 г. На основание чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е продължен до 15.09.2017 г., съответно до 13.10.2017 г. със Заповеди №Р-22001417002805-020-002 от 14.08.2017 г. и №Р-22001417002805-020-003 от 08.09.2017 г., издадени от органа възложил ревизията. Със Заповед №РД-01-1261/11.10.2016 г., с която е изменена Заповед №РД-01-369/30.03.2016 г. е определен компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22001417002805-092-001 от 22.11.2017 г., връчен по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 24.11.2017 г. На ревизираното лице е предоставена възможност да подаде възражение и същото е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като е подало възражение с вх. №7173/08.12.2017 г. срещу констатациите в РД. С възражението не са били представени допълнителни доказателства.

Ревизията е приключила с РА №Р-22001417002805-091-001/15.12.2017 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Х. Н. А., на

длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.–ръководител на ревизията. РА е бил връчен по електронен път на 02.01.2018 г.

В констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК са описани извършените процесуални действия в хода на ревизията.

С цел установяването на факти и обстоятелства от значение за коректното определяне на данъчните задължения на търговеца и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице са били връчени три искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/. В тази връзка от ревизираното лице са били представени документи и писмени обяснения (също описани).

В хода на ревизионното производство от органите по приходите е извършен и преглед на оригинални счетоводни документи на [фирма], удостоверено с протокол обр. Кд-73 №0689581/10.08.2017 г.

Били са инициирани насрещни проверки на основните доставчици на дружеството и са направени справки за относими за тях обстоятелства по данни от информационната система на НАП.

След анализ на събраните в хода на ревизионното производство доказателства, органите по приходите са констатирали обстоятелства водещи до отказване на право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и 9 от ЗДДС по фактури издадени от следните доставчици: 1. За данъчни периоди месец август, септември и октомври 2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 253 200,00 лв. по фактури издадени от [фирма]; 2. За данъчни периоди месец октомври, ноември и декември 2015 г. е отказано право на данъчен кредит в размер на 172 363,55 лв. по фактури издадени от [фирма]; За данъчен период месец февруари 2017 г. е отказано право на данъчен кредит в размер на 1 000,00 лв. по фактура издадена от [фирма]; За данъчни периоди месец юли, ноември и декември 2016 г. е отказано право на данъчен кредит в размер на 78 000,00 лв. по 5 фактури, издадени от [фирма].

В РА са възприети констатациите от РД, като е прието, че с оглед доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство, същите не отразяват реално извършени доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Ревизиращите органи са възприели тезата за абсолютна симулация на сделки по описаните фактури т.е., че фактурирани са доставки, които не са извършени въобще, а не само между страните, сочени като доставчик и получател по фактурите и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 е отказано право на приспадане на данъчен кредит в оспорвания размер.

Жалбоподателят е оспорил РА по административен ред.

С Решение № 433/26.03.2018 год. на Директора на дирекция ОДОП С., на основание чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 155, ал. 2 от ДОПК, същият е отменил Ревизионен акт №Р-22001417002805-091-001/15.12.2017 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията и Х. Н. А. - ръководител на ревизията, в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчен период м. 12.2015 г. Изменил е същия в една част на установения резултат по ЗДДС, както следва: установения резултат за м. 10.2015 г. ДДС за внасяне в размер на 69 306,16 лв. определил на ДДС за внасяне в размер на 43 309,45 лв. и следващите се лихви; установения резултат за м. 11.2015 г. ДДС за внасяне в размер на 171 231,69 лв. определил на ДДС за внасяне в размер на 57 565,23 лв. и следващите се лихви и потвърдил РА №Р-22001417002805-091-001/15.12.2017 г., в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 08.2015

г., м. 09.2015 г., м. 07.2016 г., м. 11.2016 г., м. 12.2016 г. и м. 02.2017 г.

Приета по делото е административната преписка и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

Видно от заключението на приетата при първоначалното разглеждане на делото /по адм.д.4766/2018 г. по описа на АССГ/ Съдебно- счетоводната експертиза, която се кредитира от настоящия съдебен състав като компетентно изготвена, при използване на специални знания, спорните фактури, издадени от доставчика [фирма] са осчетоводени при [фирма]. Същите са отразени в дневниците за покупки на [фирма] за съответните данъчни периоди и по тях е ползван данъчен кредит. Разплащанията по фактурите са извършени към [фирма] по банков път, както е посочено в колона 10 на Таблица 1, но частично в общ размер на 134 200 лв. Вещото лице е описало и представените във връзка с тези фактури документи. Отражено е и уведомително писмо от [фирма] до [фирма] /стр.496-497 приложение № 3 по делото/ по повод неуредени сметки между двете дружество, част от инертните материали са били предвидени за конкретен обект в [населено място] баня с предмет „Реконструкция и основен ремонт на улици на територията на [община] баня”, но изпълнението му не се е състояло поради прекратяване на процедурата по възлагане на обществена поръчка. По обяснение от счетоводството на жалбоподателя поръчаните и закупени материали от посочения доставчик впоследствие са били пренасочени към други обекти в периоди извън обсега на процесното ревизионно производство. Вещото лице е отразило и сключен на 02.06.2017 г. Договор за продажба на вземане между [фирма] като Цедент и [фирма] с ЕИК[ЕИК] като Цесионер с предмет: Цедентът прехвърля вземането си от [фирма] в размер на 1 735 180 лв. Съгласно представени по делото банкови бордера на жалбоподателя /стр.107 - 125 червено в основна папка/ [фирма] е превело суми в общ размер на 1 252 950 лв. на [фирма] с основание „по договор за цесия”. Досежно доставчика [фирма] според вещото лице спорните фактури, издадени от доставчика са осчетоводени при дружеството-жалбоподател. Разплащанията по фактурите са извършени по банков път, представени са платежни документи /банкови бордера с дати, посочени в колоната в таблицата/. Изготвена е хронология на счетоводните записи. Процесните фактури са отразени в дневниците за покупки на [фирма] за съответните данъчни периоди и по тях е ползван данъчен кредит. Фактурите, издадени на [фирма] са осчетоводени при доставчика, съставени са журнали /хронология/ на счетоводни сметки. Съгласно констатациите на ПИНП № П-22002317102681-141-001/28.06.2017 г., спорните фактури са отразени в дневниците за продажби на [фирма] за съответните данъчни периоди. В експертиза са отразени и представените във връзка с фактурите документи. От приложените оборотни ведомости на [фирма] за м.07.2016 г., м.11.2016 г. и м.12.2016 г. е видно, че дружеството не разполага с ДМА; отчетени са минимални стойности за начислени възнаграждения на персонал по трудови договори и осигуровки. От Справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори при доставчика за периода от 01.07.2016 г. до 31.12.2016 г., е установено, че през процесния период [фирма] е имало назначени на трудов договор 7 /седем/ лица, от които 6 лица на длъжност „работник поддръжка на пътища”. Вещото лице е заключило, че спорните фактури са включени в справките- декларации за ДДС и в дневниците за продажби на доставчиците [фирма] и [фирма] за съответните периоди, респективно е начислен ДДС от тях като задължение към бюджета. Жалбоподателят е извършил в качеството му на изпълнител по договорите с

неговите възложители последващи доставки, част от които съвпадат с предмета по спорните фактури, издадени от [фирма]. Има съответствие на описаните видове и количества услуги/стоки по получените доставки предмет на спорните фактури, издадени от [фирма], както и подписаните във връзка с това договори, приемо-предавателни протоколи и други съпътстващи документи с извършените от дружеството последващи доставки.

От приетата в хода на настоящото производство ССЧЕ и Допълнителната такава, на които съдът също дава вяра и се опира на тях при изграждане на правните си изводи, се установява, че са извършени доставки на услуги /стоки към жалбоподателя, идентични по вид и количество с тези по фактурираните спорни доставки през проверяваните периоди от друг доставчик/доставчици /описани от вещото лице в т. 1 от констативно - съобразителната част/. Според вещото лице е налице съответствие на включените СМР по количествено-стойностните сметки и приемо- предавателни протоколи към фактурите на доставчика [фирма] с количествено -стойностните сметки и протоколи образец 19 на ревизираното лице и тези, издадени от неговите възложители. Освен това от счетоводни регистри вещото лице е установило, че е налице последваща реализация /доставки по спорните фактури с издател „ Навигатор - Логистик“ и с предмет доставка на пясък, филц и трошен камък/ към трети лица клиенти на жалбоподателя.

От правна страна съдът намира следното:

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор– за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. В случая Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22001417002805-020-001 от 05.05.2017 г. и последващите ЗИЗВР, са издадени от Е. М. С. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., която е надлежно упълномощена за това /видно от приложената заповед/, поради което следва да се приеме, че ревизията е възложена от компетентен орган. Следва да се отбележи, че е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство– ревизионното производство е образувано с посочената по- горе ЗВР, в рамките на 5- годишния срок.

РА е издаден от възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК/ от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Х. Н. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.–ръководител на ревизията /изложено и по - горе/. Поради това РА е валиден, издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия, видно от посочените по- горе заповеди /съгл. Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/.

Съдът констатира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от посочените като

техни издатели органи по приходите с квалифициран електронен подпис по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕП, приравнен на саморъчен, съгласно изричното указание на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП, като документите са подписани в срока на действие на удостоверението по чл. 24 от ЗЕДЕП. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, РА е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Съгласно чл. 25, т. 1 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила съгл. чл. 52 от 01.07.2016 г., както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи, правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. От така представените преписи на хартиен носител, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи съдът намира, че същите са надлежно подписани. При това положение следва да се приеме, че ревизията е редовно възложена от компетентни органи, а РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 ДОПК задължителни реквизити- името и длъжността на органите, които го издават, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подписи на органите по приходите, които са го издали. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид изложеното, Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма.

Съдът установи, че Решение № 433/26.03.2018 г., е издадено от компетентен

административен орган- директор на Дирекция ОДОП, [населено място] и е издадено в предвидения в закона срок и форма.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Предметът на настоящото производство е ревизионния акт, в частта, в която са установени задължения по ЗДДС: за период август 2015г.- непризнат данъчен кредит в размер 25 200лв. на основание чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.6 от същия закон по фактура №[ЕГН]/31.08.2015г. издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период септември 2015г. - непризнат данъчен кредит в размер 190000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.6 и 9 от същия закон по фактури №[ЕГН]/30.09.2015, №[ЕГН]/30.09.2015, №[ЕГН]/30.09.2015, №[ЕГН]/30.09.2015 и №[ЕГН]/30.09.2015г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период октомври 2015г.- непризнат данъчен кредит в размер 20000,00лв. на основание чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.6 и 9 от същия закон по фактури №[ЕГН]/30.10.2015 и №[ЕГН]/30.10.2015г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период ноември 2015г. - непризнат данъчен кредит в размер 18000,00лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактура №[ЕГН]/02.11.2015г. издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. За период юли 2016г. - непризнат данъчен кредит в размер 40000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактури №96/22.07.2016 и №97/29.07.2016г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период ноември 2016г. - непризнат данъчен кредит в размер 16000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактури №118/01.11.2016 и №121/30.11.2016г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; и за период декември 2016г. - непризнат данъчен кредит в размер 22000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактура №128/10.12.2016г. издадена от „И. - ТТ Е., с ЕИК[ЕИК]., в общ размер 331 200лв с 28 519,91лв. лихви, въпреки че в решението на ВАС, е не е отразен изрично и период м.12 2016 г., но доколкото изцяло се отменя решението на АССГ, в частта, в която е отменен РА, както и предвид изрично посочения общ размер на установените данъчни задължения този състав на съда намира, че следва да разгледа и този данъчен период.

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стоки/услуги по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на

начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от жалбоподателя задължения за ДДС. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество- възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочената фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт- наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Изходящият относим факт за приложимостта на цитираните разпоредби от ЗДДС е установяването на реално осъществена доставка. В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

Наличието на доставка/услуга е първото условие за признаването на данъчен кредит. Понятията са дефинирани в чл. 6- 9 ЗДДС. Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока или извършване на услуга. Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. Условието за наличие на облагаема доставка като основание за възникване на данъчно събитие, обуславящо правото на данъчен кредит, залегнало в разпоредбата на чл. 167 и чл. 63 от Директивата, е транспонирано именно с нормите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02, П. отделение „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл. 18, ал. 2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите- извършени и данъчнозадълженото

лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава- членка, може да се счита за служещ за фактура". Двете предпоставки за признаване право на данъчен кредит са кумулативни и липсата на която й да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

Априори, националният данъчен закон и постоянната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. От т. 33 на решение на СЕС по дело C-285/11 следва, че по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано, ако се установи, че разглежданите в производството доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани от получателя за целите на неговите облагаеми сделки. В т. 32 от решението е посочено, че преценката за това дали данъчно задълженото лице може да упражни право на приспадане на основание на доставки на стоки, се извършва въз основа на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка или услуга- чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС - в т. 31 от решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 се сочи, че за да се установи, че на основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Съдът е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки. Ако в резултат на тази преценка се установи, че разглежданите доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки на съответното данъчно задължено лице, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т. 32, 33/.

Спорният въпрос за реалността на доставките е фактически въпрос, който при доставка на стоки се свежда до доказване факта на прехвърляне собствеността върху същите, а при доставка на услуги- до доказване факта на предаване резултата от извършените услуги на получателя, и в крайна сметка- за физическото им наличие при ревизираното лице.

Съобразно общите правила за разпределяне на доказателствената тежест, жалбоподателят, който претендира възникването и законосъобразното

упражняване на правото на данъчен кредит по процесните фактури, следва да докаже при пълно и главно доказване наличието на предпоставките по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС и отсъствие на пречки по чл. 70 от ЗДДС, които да препятстват упражняването на правото на данъчен кредит.

В случая, правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по процесните фактури е отказано, поради липса на доказателства за реалното осъществяване на доставките, водещи до извод за липса на данъчно събитие по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС.

Материалноправната норма на чл.71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС предвижда, че лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило едно от следните условия: 1. притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. За да може жалбоподателят да упражни спорното право, оригиналът на издадения данъчен документ следва да е при него в качеството му на получател по доставката. В случая по делото се установи, че фактурите са налични в ревизираното дружество. Автентичността на първичните счетоводни документи /процесните фактури/ не е оспорена по делото. Плащането на цената по спорните фактури не е елемент от фактическия състав, обуславящ правото на приспадане на данъчен кредит, но наличието на такова представлява, допълнителна индиция, че процесните доставки действително са извършени, тъй като същото се явява лишено от икономическа логика при твърдение за липса на реални доставки /в същия смисъл Решение № 6310 от 13.05.2014 г. по адм. дело № 12619/2013 г. на ВАС/.

Няма спор, че процесната ревизия е първа за посочените периоди и видове задължения.

Безспорно установено е, че основната дейност на проверяваното дружество през ревизираните периоди е строителство на пътища и автомагистрали, транспорт и зимно почистване на пътища. През ревизирания период същото е реализирало проекти по реконструкция, ремонт и поддържане на пътна мрежа, на градска и друга инфраструктура на територията на страната ([община], [община], [община] дол, [община], [община].). Дружеството е специализирано в извършване на текущ ремонт и зимно поддържане на пътищата, за което разполага със собствена високоспециализирана техника за ремонт на пътища, бетонови и асфалтови площадки, както и с необходимите машини за зимното им поддържане.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая реалността на доставките на [фирма] от [фирма] по фактури №[ЕГН]/31.08.2015; №[ЕГН]/30.09.2015; №[ЕГН]/30.10.2015 за данъчни периоди от м.8 – 11.2015г., с предмет– доставки на стоки- инертни материали- 18 967 куб. м. пясък; 23 231 куб. м. филц и 26 650 куб. м. трошен камък, като условие за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит, е доказана в процеса. От събраните писмени доказателства и заключенията на приетите без оспорване от страните

ССчЕ и допълнителна такава се установява наличието на облигационни отношения между получателя на стоките и издателя на фактурите, тяхната индивидуализация, предаване на стоките и преминаване на собствеността върху тях, както и последващата им реализация.

За да приеме това съобрази следното: Фактурираните през ревизирания период от [фирма] доставки на инертни материали /18 967 куб. м. пясък; 23 231 куб. м. филц и 26 650 куб. м. трошен камък/ са поръчани във връзка с проект „Реконструкция и основен ремонт на улици на територията на [община] баня“, изпълнението на който е било възложено на [фирма] с Решение №РД-08-545 от 05.10.2015 г. Същият проект е бил прекратен от [община] баня с Решение №РД-08-186 от 22.01.2016 г.

С цел доказване на реалността на доставките от страна на ревизираното дружество и неговия доставчик са били представени копия от спорните фактури, които съдържат законоустановените реквизити. От извършената проверка в счетоводството на [фирма] е установено, че спорните фактури, издадени от доставчика [фирма] са осчетоводени при дружеството-жалбоподател, в съответните счетоводни сметки, което се потвърждава и от заключението на ССчЕ. Изготвена е хронология на счетоводните записи. Процесните фактури са отразени в дневниците за покупки на [фирма] за съответните данъчни периоди и по тях е ползван данъчен кредит. Фактурите са придружени със съответните документи- Договор за добиване и продажба на каменни фракции и пясък от 01.07.2015 г. между [фирма] като Продавач и [фирма] като Купувач на 18967 куб.м. пясък; 23231 куб.м. филц и 26650 куб м. трошен камък; Договор за отговорно пазене от 28.08.2015 г. между [фирма] като Влогоприемател и [фирма] като Влогодател на 18967 куб.м. пясък; 23231 куб.м. филц и 26650 куб м. трошен камък; Констативен приемо-предавателен протокол за безвъзмездно отговорно пазене от 31.08.2015 г. между [фирма] като Влогодател и [фирма] като Влогоприемател по ф-ра № [ЕГН]/31.08.2015 г. за 8400,000 куб.м. трошен камък и 3230.770 куб.м. филц; Констативен приемо-предавателен протокол за безвъзмездно отговорно пазене от 30.09.2015 г. между [фирма] като Влогодател и [фирма] като Влогоприемател по ф-ра № [ЕГН]/30.09.2015 г. за 18300,000 куб.м. пясък, 18250,000 куб.м. трошен камък и 20000,000 куб.м. филц; Констативен приемо-предавателен протокол за безвъзмездно отговорно пазене от 30.10.2015 г. между [фирма] като Влогодател и [фирма] като Влогоприемател по ф-ра № [ЕГН]/30.10.2015 г. за 666,670 куб.м. пясък. Тези писмени доказателства са приети по делото и не са оспорени от страните. Същите опровергават фактическите изводи на органа довели до непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит, а именно, че към момента на издаване на фактурите не е установена наличност на съответните видове стоки в патримониума на доставчика. Налице е и пълно съвпадение на описаните вещи, като вид и количество по доставките, предмет на спорните фактурите и констативните приемо-предавателни протоколи. Видно от събраните

доказателства посочените инертни материали са конкретно посочени и видоно определени, в предмет на доставката, същото конкретно е посочено и от вещото лице в констативно – съобразителната част на ССЧЕ.

Действително, съгласно Уведомително писмо от [фирма] до [фирма] /стр.496-497 приложение № 3 по делото/ по повод неуредени имуществени отношения между двете дружества част от инертните материали са били предвидени за конкретен обект в [населено място] баня с предмет „Реконструкция и основен ремонт на улици на територията на [община] баня”, но изпълнението му не се е състояло поради прекратяване на процедурата по възлагане на обществена поръчка, както бе посочено по- горе, който факт не се оспорва от страните.

Предвид това е сключен Договор за отговорно пазене от 28.08.2015 г. между [фирма] като Влогоприемател и [фирма] като Влогодател на 18967 куб.м. пясък; 23231 куб.м. филц и 26650 куб м. трошен камък. Договорът за влог е неформален, реален договор, като същия се счита за сключен, когато влаганата вещь се предаде въз основа на постигнато между страните съгласие, като влогоприемателят се задължава да пази вещта и да я върне на влогодателя на уговорения срок или след поискване без или срещу заплащане на възнаграждение/ Решение №201/09.10.2017 година по гр.д. №5386/2016 година ВКС, 4-то [населено място]/. За да е налице договор за влог е необходимо да има съвпадане на волеизявленията на страните и предаване на вещьта от влогодателя на влогоприемателя, предвид реалния характер на договора. В случая са изпълнени изискванията на закона, като е налице съвпадане на волеизявленията на страните и предаване на вещьта от влогодателя на влогоприемателя, което се доказва от представените констативни приемо-предавателни протоколи за безвъзмездно отговорно пазене, с посочване на вещьите и на съответните количества в кубически метра. В изпълнение на договора са представени посочените по- горе Констативно приемо-предавателни протоколи за безвъзмездно отговорно пазене, подписани от дружествата влогодател и влогоприемател, формуляри за поръчка, кореспондиращи с процесните фактури, както и помежду си досежно количество, вид и цена на стоките.

По обяснение от счетоводството на жалбоподателя поръчаните и закупени материали от посочения доставчик впоследствие са били пренасочени към други обекти в периоди извън обсега на процесното ревизионно производство. Това намира доказателствена опора в сключението на приетата в хода на настоящото производство ССЧЕ и допълнителната такава. Експертът е категоричен, че е налице последваща реализация /доставки по спорните фактури с издател „Навигатор - Логистик“ и с предмет доставка на пясък, филц и трошен камък/ към трети лица клиенти на жалбоподателя.

На следващо място, са налице доказателства за разплащане на дължимите суми по фактурите, издадени от [фирма] по банков път, които би било лишено от стопанска логика, ако услугите не са реално изпълнени от доставчика.

Разплащанията по фактурите са извършени към [фирма] по банков път, както е посочено в колона 10 на Таблица 1, видно от приетото заключение на вещото лице по приетата по делото ССЕ, заключението по която не е оспорено от страните, и съдът изцяло кредитира, като обективно и обосновано, но частично в общ размер на 134 200 лв.

В тази връзка е представен сключен на 02.06.2017 г. Договор за продажба на вземане между [фирма] като Цедент и [фирма] с ЕИК[ЕИК] като Цесионер с предмет: Цедентът прехвърля вземането си от [фирма] в размер на 1 735 180 лв. Съгласно представени по делото банкови бордера [фирма] е превело суми в общ размер на 1 252 950 лв. на [фирма] с основание „по договор за цесия”. С оглед всички тези доказателства, съдът намира, че остава изолирано обяснението от страна на доставчика, че не е налице прехвърляне на собствеността и не е извършено плащане.

Следва да се отбележи по отношение на доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК], че при извършена проверка в Търговски регистър към АВ е установено, че дружеството няколко пъти след 03.07.2013 г. е било прехвърлено и не е открит представител на седалище и адрес на управление на същото дружество. От информационната система на НАП е установено, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 12.03.2010 г. и е дерегистрирано на 02.11.2015 г. по инициатива на данъчен орган. Същевременно органите по приходите в констатациите на ПИНП № П-22220317106304-141-001/07.08.2017 г, са отразили, че спорните фактури са отразени в дневниците за продажби на [фирма] за съответните данъчни периоди. Предвид това следва се приеме, че посочените доставки са реални.

На следващо място, предметът на доставки- услуги по фактури № [ЕГН]/30.09.2015г., № [ЕГН]/30.09.2015г., № [ЕГН]/30.09.2015г., №[ЕГН]/30.09.2015г., №[ЕГН]/30.10.2015г. и №[ЕГН]/02.11.2015г., издадени от [фирма] на [фирма] са свързани със следните договори за наем:

- Договор от 01.07.2015г. за наем на вещь между [фирма] /наемател/ и [фирма] /наемодател/, по силата на който наемодателят предоставя на наемателя за временно и възмездно ползване верижен багер марка HUNDAI, сериен № N70110806, а наемателя се задължава да изплаща уговорената между страните наемна цена. Наемодателят предоставя на наемателя посочената вещь срещу наем в размер на 30000,00лв. за един месец, без ДДС, за месеците от 01.07.2015г. до 30.11.2015г. /в наемната цена се включват всички консумативи, горива и работна заплата, които са за сметка на наемателя/. Наемната цена се изплаща до всяко пето число на следващия месец срещу издадена фактура от наемодателя. Към договора е представен анекс от 01.08.2015г. съгласно който за м.07, 08 и 09/2017г. наемната цена на верижния багер марка HUNDAI е променена на 75000,00лв. без ДДС за трите месеца общо.

- Договор за наем на вещь от 01.07.2015 г. между [фирма] като Наемател и [фирма] като Наемодател за временно и възмездно ползване Мобилна миеша пресевна инсталация - цена 60000 лв. на месец /без ДДС/ и анекс към договора

от 01.08.2015 г. с промяна на наемната цена на 68 000 лв. /без ДДС/ общо за три месеца.

- Договор за наем на вещь от 01.07.2015г. между [фирма] /наемател/ и [фирма] /наемодател/, с предмет- наемодателят предоставя на наемателя за временно и възмездно ползване багер товарач- фадрома модел F.- H.-ESCAVATORS W 190, а наемателя се задължава да изплаща уговорената между страните наемна цена. Наемодателят предоставя на наемателя посочената вещь срещу наем в размер на 50000,00лв. за един месец, без ДДС, за месеците от 01.07.2015г. до 30.09.2015г. /в наемната цена се включват всички консумативи, горива и работна заплата, които са за сметка на наемателя/. Наемната цена се изплаща до всяко пето число на следващия месец срещу издадена фактура от наемодателя.

- Договор за наем на вещь от 01.07.2015г. между [фирма] /наемател/ и [фирма] /наемодател/, с който наемодателят предоставя на наемателя за временно и възмездно ползване ГОНДОЛА, а наемателя се задължава да изплаща уговорената между страните наемна цена. Наемодателят предоставя на наемателя посочената вещь срещу наем в размер на 40000,00лв. за един месец, без ДДС, за месеците от 01.07.2015г. до 30.09.2015г. /в наемната цена се включват всички консумативи, горива и работна заплата, които са за сметка на наемателя/. Наемната цена се изплаща до всяко пето число на следващия месец срещу издадена фактура от наемодателя.

С цел доказване на реалността на доставките от страна на ревизираното дружество и неговия доставчик са били представени копия от спорните фактури, които съдържат законоустановените реквизити. От извършената проверка в счетоводството на [фирма] е установено, че спорните фактури, издадени от доставчика [фирма] са осчетоводени при дружеството-жалбоподател, в съответните счетоводни сметки, което се потвърждава и от заключението на ССЧЕ. Изготвена е хронология на счетоводните записи. Процесните фактури са отразени в дневниците за покупки на [фирма] за съответните данъчни периоди и по тях е ползван данъчен кредит. Фактурите са придружени със съответните документи - Договор за наем на вещь от 01.07.2015 г. и анекс към договора от 01.08.2015 г.; Договор за наем на вещь от 01.07.2015 г. между [фирма] като Наемател и [фирма] като Наемодател и анекс към договора от 01.08.2015 г.; Договор за наем на вещь от 01.07.2015 г. между [фирма] като Наемател и [фирма] като Наемодател; Договор за наем на вещь от 01.07.2015 г. между [фирма] като Наемател и [фирма] като Наемодател. Във връзка с това от последното дружество са ангажирани аналитични обороти на сметки 205 /транспортни средства/ и 206 /стопански инвентар/. Обстоятелството, че жалбоподателят е разполагал със специализирана строителна техника и квалифициран персонал през спорния период, както и предвид осъществяваната в същия период дейност от [фирма] не само че не оборват реалността на доставката, но и обуславят наемането на техника във връзка с осъществяваната икономическа дейност на дружеството. Относно договорената наемна цена, тя зависи от свободната воля на страните

по договорите за наем, като следва да се отчете, че в тази цена са включени всички консумативи, което несъмнено води до завишаването ѝ. Във връзка с констатацията, че последната в темпорален аспект фактура от процесните е издадена на датата на дерегистрация на доставчика [фирма], следва да се има предвид, че регистрацията не е основание въведено като изрична предпоставка за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит за получател по доставка, за която получателят притежава данъчна фактура, съдържаща отбелязване на размера на ДДС на отделен ред. В този смисъл и относимата практика на Съда на Европейския съюз относно тълкуване на нормите на общностното право и на ВАС (Решение № 16470/10.12.2013 г.) по аналогични казуси. С Решение от 22.12.2009 г. по дело D., C-438/2009 г. съдът се е произнесъл, че член 18, параграф 1, буква а) и член 22, параграф 3, буква б) от Шеста директива 77/388 Е. на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота - общата система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 2006/18/ЕО на Съвета от 14.02.2006 година трябва да се тълкуват в смисъл, че данъчнозадълженото лице има право на приспадане на данъка върху добавената стойност, платен за доставки на услуги, предоставени му от друго данъчнозадължено лице, което не е регистрирано за целите на този данък, когато фактурите за тези доставки съдържат цялата изискуема информация по посочения член 22, параграф 3, буква б), и в частност информацията, която е необходима за идентифициране на издателя на фактурите и на естеството на предоставените услуги, което е налице.

На следващо място, се установи по делото, че [фирма] е разполагало с необходимата кадрова обезпеченост, като същото е имало и изискуемите лицензи и разрешителни (описани на страница 1 и 2 от РД.). От Съдебно-счетоводната експертиза се потвърждава, че през ревизирия период дружеството- жалбоподател е имало назначени 40 лица на трудов договор, в т.ч. счетоводител, специалисти, общи работници, монтажници дограма, работници строителство, инженери; шофьори, електромонтьори, водопроводчици и други работници в строителството, съгласно предоставена Справка от НАП за актуално състояние на действащи трудови договори към 31.12.2016 г.

Във връзка с изложеното от ответника относно липсата на кадрова обезпеченост на доставчика [фирма] следва да се посочи, че [фирма] като получател на доставката няма задължение да установява материално-техническата и кадрова обезпеченост на своите доставчици, а само факта на осъществяване на доставките на стоките и услугите. Само поради единствения мотив за липса на кадрова и материална обезпеченост на прекия доставчик не може да се ограничи правото на получателя по доставка на стоки и услуги да приспадне данъчен кредит за платените от него стоки и услуги, ползвани за целите и в икономическата му дейност, при липса на данни за данъчна измама

/решение на С. по дело С-18/13/. При липса на установена данъчна измама, посочените пропуски сами по себе си не могат да бъдат основание за отказ да се признае правото на приспадане на данъчен кредит. В посоченото решение се разяснява, „че само по себе си, за да се откаже признаване на правото на приспадане, не е достатъчно да липсва материална и персонална обезпеченост на доставчика или негов подизпълнител, нито разходите за услугата в счетоводната им документация да са неоправдани или в някои документи да липсват подписи на посочените като доставчици лица. Необходимо е още тези обстоятелства да сочат за наличието на измама и от обективните данни, предоставени от органите по приходите да се установява, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от измама.“ Отказът да се признае право на данъчен кредит поради това, че издателят на процесните фактури не разполага с кадрова обезпеченост да изпълни услугите противоречи на тълкуването на Директива 2006/112 /ЕО относно общата система на данъка за добавената стойност, дадено в решенията на СЕС по дела С-324/11 и съединени дела С - 80/11 и С - 142/11, според което добросъвестният получател по облагаема с ДДС доставка на стока или услуга не следва да бъде санкциониран с отказ на признаване на право на данъчен кредит поради недобросъвестност или нарушения от страна на неговия доставчик. От събраните доказателства в хода на ревизията, а в последствие и при административното, и съдебното обжалване не се доказва наличие на данни, сочещи на данъчна измама, поради което следва да се приеме, че процесните фактури установяват реално извършени доставки. При това положение необосновано и в противоречия с материалния закон не е признато от приходния орган правото на данъчен кредит на жалбоподателя.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая реалността на доставките на [фирма] от [фирма] по фактури №96/22.07.2016 и №97/29.07.2016г. за данъчен период юли 2016г.; по фактури №118/01.11.2016 и №121/30.11.2016г. ноември 2016г.; по фактура №128/10.12.2016г. за данъчен период декември 2016г., като условие за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит, е доказана в процеса. От събраните писмени доказателства и заключенията на приетите без оспорване от страните ССЧЕ и допълнителна такава се установява наличието на облигационни отношения между получателя на стоките и издателя на фактурите, тяхната индивидуализация, предаване на стоките и преминаване на собствеността върху тях, както и последващата им реализация.

За да приеме това съобрази следното: От извършената проверка в счетоводството на [фирма] потвърдено в заключението на вещото лице по първата ССЧЕ, че спорните фактури, издадени от доставчика [фирма] са осчетоводени при дружеството-жалбоподател както следва: за начисленото задължение към доставчика: Д-т счет. с/ка 602 Разходи за външни услуги /СМР/; Д-т счет. с/ка 4531 ДДС на покупките К-т счет. с/ка 401 Доставчици; за

извършено плащане към доставчика: Д-т смет. с/ка 401 Доставчици; К-т смет. с/ка 503 Разплащателна сметка в лв.

Разплащанията по фактурите са извършени по банков път, като са представени платежни документи /банкови бордера с дати/ - ССЕ –л. 7.Изготвена е хронология на счетоводните записи. Процесите фактури са отразени в дневниците за покупки на [фирма] за съответните данъчни периоди и по тях е ползван данъчен кредит.

По отношение на доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК], ССЕ е извършила проверка в ТР към АВ и установила, че дружеството няколко пъти след 28.03.2017 г. е било прехвърлено. Понастоящем се води на адрес в [населено място], [улица]. На посоченото място не се откри лице за контакт и проверка на счетоводни документи. От информационната система на НАП е видно, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 01.04.2013 г. и е дерегистрирано на 11.09.2017 г. по инициатива на данъчен орган.

Във връзка с ПИНП № П-22002317102681-141-001/28.06.2017 г. на ТД на НАП [населено място] за [фирма] са представени документи от дружеството с вх. № Д. 752/23.06.2017 г. по описа на НАП офис К. /стр. 714-771 приложение № 4 по делото/. От тях се установява, че спорните фактури, издадени на [фирма] са осчетоводени при доставчика: за начисленото вземане от клиента: Д-т смет. с/ка 411 Клиенти; К-т смет. с/ка 703/1 Приходи строителство; К-т смет. с/ка 4532 Начислен данък продажби; за получено плащане от клиента: Д-т смет. с/ка 503 Разплащателна сметка в лв.; К-т смет. с/ка 411 Клиенти. Съставени са журнали /хронология/ на счетоводни сметки. Съгласно констатациите на ПИНП № П-22002317102681-141-001/28.06.2017 г., спорните фактури са отразени в дневниците за продажби на [фирма] за съответните данъчни периоди.

Във връзка със спорните фактури са представени следните документи, приложени към доказателствения материал по делото: Договор от 18.07.2016 г. между [фирма] като Възложител и [фирма] като Изпълнител с предмет: Основен ремонт на ОДЗ „Г. Б.“ - [населено място], съгласно количествено-стойностна сметка, неразделна част от договора; количествено-стойностна сметка с описание на СМР, количество, ед. цена, обща цена, ДДС, обща стойност на обекта 150 000 лв.; Протокол № 1 за установяване на действително извършени видове СМР от 22.07.2016 г.; Договор за изработка от 27.07.2016 г. между [фирма] като Възложител и [фирма] като Изпълнител с предмет: Изпълнение на СМР във връзка с реализацията на Национална програма за енергийна ефективност на Многофамилна жилищна сграда с адрес [населено място], [улица] Й. С. [жилищен адрес] и Б; количествено-стойностна сметка с описание на СМР, количество, ед. цена, обща цена, ДДС, обща стойност на обекта - 216 000 лв.; Споразумение от 19.09.2016 г. за прекратяване на договора по взаимно съгласие, съгласно което Възложителят следва да заплати на Изпълнителя възнаграждение в размер на 75 000 лв. /без ДДС/ за извършените до момента СМР с приложена количествено-стойностна сметка; Протокол Обр. 19 за

установяване завършването и заплащането на натуралните видове СМР; Договор за изработка от 26.10.2016 г. между [фирма] като Възложител и [фирма] като Изпълнител с предмет: Изпълнение на СМР във връзка въвеждане на мерки за енергийна ефективност в изпълнение на проект за повишаване на енергийната ефективност в сгради от важно социално значение в [община]; количествено-стойностна сметка с описание на СМР, количество, ед. цена, обща цена, ДДС, обща стойност на обекта - 228 000 лв. Протокол № 1 за установяване на действително извършени видове СМР от 10.12.2016 г.

От оборотните ведомости на [фирма] за м.07.2016 г., м.11.2016 г. и м.12.2016 г. вещото лице е установило, че дружеството не разполага с ДМА: отчетени са минимални стойности за начислени възнаграждения на персонал по трудови договори и осигуровки. Същевременно, видно от приложена Справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори при доставчика за периода от 01.07.2016 г. до 31.12.2016 г., през процесния период [фирма] е имало назначени на трудов договор 7 /седем/ лица, от които 6 лица на длъжност „работник поддръжка на пътища”. Т.е. по делото се установи, че доставчика е разполагал с нужните работници, свързани с процесната дейност, а обстоятелствата относно внасяне или не на осигуровките, не води до извод, че същите не са полагали труд, още по-повече, че внасянето на осигуровки е задължение на работодателя, не на дружеството- жалбоподател, и е ирелевантно за казуса. Освен това по единствения мотив за липса на кадрова и материална (както сочи органа и техническа обезпеченост) обезпеченост на преките доставчици не може да се ограничи правото на получателя по доставка на стоки и услуги да приспадне данъчен кредит за платените от него стоки и услуги, ползвани за целите и в икономическата му дейност, както вече съдът изложи мотиви по–горе.

Съгласно заключението на вещото лице по ССчЕ безспорно е наличието на съответствие на описаните видове и количества услуги/стоки по получените доставки предмет на спорните фактури, издадени от [фирма], както и подписаните във връзка с това договори, приемо-предавателни протоколи и други съпътстващи документи с извършените от дружеството последващи доставки. Според вещото лице е налице съответствие на включените СМР по количествено-стойностните сметки и приемо-предавателни протоколи към фактурите на доставчика [фирма] с количествено-стойностните сметки и протоколи образец 19 на ревизираното лице и тези, издадени от неговите възложители.

С оглед на изложеното незаконосъобразно е направен извод за липса на реална доставка. Само по себе си обстоятелството, че дружеството е било няколко пъти прехвърляно, както и не е открито на посочения адрес, като експертизата е работила до документи събрани в хода на ревизията, както и преценено с оглед съвкупността от доказателства, не води до извод, че доставките не са извършени реално от доставчика.

Поради изложеното настоящият състав намира, че РА е незаконосъобразен и

следва да бъде отменен в частта относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит: За период август 2015г. - непризнат данъчен кредит в размер 25200лв. на основание чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.6 от същия закон по фактура №[ЕГН]/31.08.2015г. издадена от [фирма] с ЕИК:[ЕИК]; За период септември 2015г. - непризнат данъчен кредит в размер 190000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.6 и 9 от същия закон по фактури №[ЕГН]/30.09.2015, №[ЕГН]/30.09.2015, №[ЕГН]/30.09.2015, №[ЕГН]/30.09.2015 и №[ЕГН]/30.09.2015г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период октомври 2015г. - непризнат данъчен кредит в размер 20000,00лв. на основание чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.6 и 9 от същия закон по фактури №[ЕГН]/30.10.2015 и №[ЕГН]/30.10.2015г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период ноември 2015г. - непризнат данъчен кредит в размер 18000,00лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактура №[ЕГН]/02.11.2015г. издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], За период юли 2016г. - непризнат данъчен кредит в размер 40000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактури №96/22.07.2016 и №97/29.07.2016г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период ноември 2016г. - непризнат данъчен кредит в размер 16000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактури №118/01.11.2016 и №121/30.11.2016г. издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; За период декември 2016г. - непризнат данъчен кредит в размер 22000лв. на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.9 от същия закон по фактура №128/10.12.2016г. издадена от „И. - ТТ Е. с ЕИК:[ЕИК].

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на съдебни разноски в полза на жалбоподателя, съдът намира, че същото следва да бъде уважено в размер на 8 900 лв., на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 36 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. В. Р., Ревизионен акт № Р-22001417002805- 091-001/15.12.2017 г., издаден от Е. М. С.- орган възложил ревизията и Х. Н. А.- ръководител на ревизията при Териториална дирекция на НАП - [населено място], в частта, в която е изменен/потвърден с Решение № 433/26.03.2018 г. на Директор на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с който са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.8-11.2015 г. и м.7.2016 г., м.11.2016 г. и м.12.2016 г. в общ размер на 331 200 лв. и лихви за забава общо в размер на 28 519.91 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя В. В. Р. сумата от 8 900 лв., разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: